

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 30/04-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. apríla 2004 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho a zo sudcov Jána Auxta a Juraja Horvátha v konaní o sťažnosti L. T., bytom T., t. č. B., zastúpenej advokátkou JUDr. E. Ľ., B., vo veci porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Piešť'any v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 92/00, za účasti Okresného súdu Piešť'any, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo L. T. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Piešť'any v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 92/00 p o r u š e n é b o l o .

2. L. T. p r i z n á v a primerané zadosťučinenie v sume 10 000 Sk (slovom desaťtisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Piešť'any povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

3. Okresný súd Piešťany je p o v i n n ý uhradiť L. T. do 15 dní od doručenia tohto nálezu trovy konania vo výške 8 796 Sk (slovom osemtisíc sedemstodevät' desiatšesť slovenských korún) na účet advokátky JUDr. E. L., B.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 30/04 z 5. februára 2004 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Zb. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť L. T., bytom T., t. č. B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 92/00.

Z prijatej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala 1. augusta 2000 okresnému súdu návrh na zabezpečenie príspevku na úhradu výživy a niektorých nákladov nevydatej matke.

Sťažovateľka uviedla, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo napadnuté konanie právoplatne skončené. Keďže podľa jej názoru nekonal okresný súd v jej právnej veci plynulo, podala 29. novembra 2001 sťažnosť na prietahy v konaní. V odpovedi na túto sťažnosť z 5. decembra 2001 predsedníčka okresného súdu uviedla, že vo veci sa koná. Pretože sa vo veci naďalej nekonalo tak, ako si predstavovala sťažovateľka, podala ďalšie sťažnosti na odstránenie prietáhov v konaní, a to Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) a Krajskému súdu v Trnave. Všetky tieto sťažnosti boli postúpené na vybavenie okresnému súdu.

Dňa 14. januára 2004 bolo ústavnému súdu doručené podanie právnej zástupkyne sťažovateľky, ktorá v nadväznosti na to, že napadnuté konanie vo veci jej mandantky bolo medzičasom, a to 23. októbra 2003, právoplatne skončené, upravila petit sťažnosti v tom zmysle, že *«... pokiaľ sme žiadali „prikázať okresnému súdu ... vec skončiť v primeranej dobe“, berieme náš návrh späť»*. Aj napriek skutočnosti, že vec bola právoplatne skončená, právna zástupkyňa sťažovateľky naďalej trvala na sťažnosti, a to z dôvodu existenčného dopadu na sťažovateľku a jej maloleté dieťa.

Predsedníčka okresného súdu sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadrila k sťažnosti podaním Spr 324/04 doručeným ústavnému súdu 1. apríla 2004, v ktorom okrem chronológie úkonov okresného súdu uvádza toto: *„... Pokiaľ ide o sťažnosť navrhovateľky je pravdou, že vo veci vznikli prieťahy, ale tieto boli spôsobené z objektívnych dôvodov, pretože súd konal v súčinnosti s inými orgánmi, keďže odporca sa nachádzal v cudzine, čím vznikli problémy s doručovaním písomností.“*

Právna zástupkyňa sťažovateľky podaním doručeným ústavnému súdu 16. apríla 2004 zaujala toto stanovisko k vyjadreniu okresného súdu: *«... Aj po oboznámení sa s vyjadrením predsedníčky súdu a konajúceho sudcu, trváme na našej sťažnosti, ktorej navrhujeme vyhovieť, lebo:*

1. okresný súd po celý čas konania postupoval nesústredene, nekoncepčne a niektoré obdobia bol celkom nečinný, hoci prejednávaná vec nebola vôbec zložitá (dala sa skončiť na prvom pojednávaní podľa § 114 ods. 1 OSP, lebo ide o určitý druh predbežného opatrenia).

2. Podľa Vašej ustálenej judikatúry, prípadné nedostatky v nedostatočnom obsadení súdu, nemôžu ísť na ťarchu účastníka, ktorý od neho očakáva ochranu svojich práv v „primeranej dobe“; ide teda len o prieťahy v konaní vzniknuté zlou organizáciou práce, liknavosťou súdu a nezaujmom štátu o justíciu a jej odôvodnené potreby.»

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti, vyjadrenia okresného súdu a zo súvisiaceho spisu okresného súdu ústavný súd zistil nasledovný priebeh konania v predmetnej veci od podania návrhu okresnému súdu do 23. októbra 2003, keď bolo konanie vedené pod sp. zn. 4 C 92/00 právoplatne skončené:

- dňa 1. augusta 2000 bol okresnému súdu doručený návrh sťažovateľky na zabezpečenie príspevku na úhradu výživy a niektorých nákladov nevydatej matke,
- uznesením okresného súdu zo 14. augusta 2000 bola sťažovateľka vyzvaná na opravu - doplnenie návrhu na začatie konania z 1. augusta 2000,
- dňa 31. augusta 2000 bola okresnému súdu doručená oprava - doplnenie návrhu,
- výzvou okresného súdu zo 6. septembra 2000 bol odporca vyzvaný na vyjadrenie k pripojenému návrhu,
- dňa 13. septembra 2000 bolo Okresnému súdu Trenčín doručené dožiadanie okresného súdu zo 6. septembra 2000 o vykonanie výsluchu sťažovateľky k návrhu,
- dňa 3. októbra 2000 bola okresnému súdu vrátená zásielka, a to výzva na vyjadrenie pre odporcu zo 6. septembra 2000 s poznámkou poštového doručovateľa, že adresát nebol zastihnutý,
- dňa 4. októbra 2000 bola okresnému súdu doručená zápisnica Okresného súdu Trenčín (ako dožiadaneho súdu) z 28. septembra 2000 o výsluchu sťažovateľky,
- žiadosť okresného súdu o doručenie súdnej zásielky odporcovi prostredníctvom Obvodného oddelenia Policajného zboru Piešťany (ďalej len „obvodné oddelenie“) bola obvodnému oddeleniu doručená 3. novembra 2000,
- dňa 7. novembra 2000 bol okresnému súdu doručený prípis obvodného oddelenia s konštatovaním, že zásielku sa nepodarilo doručiť vzhľadom na to, že odporca sa v uvedenej dobe nachádzal mimo územia Slovenskej republiky,
- žiadosťou z 29. novembra 2000 okresný súd opätovne požiadal obvodné oddelenie o doručenie tej istej súdnej zásielky odporcovi,
- nadväzne na to bol 3. januára 2001 okresnému súdu doručený prípis obvodného oddelenia o nemožnosti doručenia zásielky odporcovi,

- dňa 24. januára 2001 bola obvodnému oddeleniu doručená ďalšia žiadosť okresného súdu o opätovné doručenie súdnej zásielky odporcovi,

- dňa 31. januára 2001 bol okresnému súdu doručený prípis obvodného oddelenia, podľa ktorého „na uvedenej adrese bola vykonaná previerka, kde bolo zistené, že rodičia odporcu nevedia, kedy syn príde domov“,

- dňa 20. februára 2001 bol na okresnom súde spísaný úradný záznam o tom, že matka odporcu telefonicky oznamovala, že odporca je na území Slovenskej republiky do konca marca 2001,

- uznesením z 20. februára 2001 bola odporcovi uložená povinnosť ustanoviť si zástupcu pre prijímanie písomností,

- dňa 23. februára 2001 bolo obvodnému oddeleniu doručené uznesenie okresného súdu z 20. februára 2001 a predvolanie na pojednávanie na 22. marec 2001 spolu so žiadosťou o doručenie tejto súdnej zásielky odporcovi,

- v dňoch 21. marca 2001 a 22. marca 2001 boli na okresnom súde spísané úradné záznamy o tom, že pracovníčka súdu sa na obvodnom oddelení telefonicky informovala na stav doručovania súdnych písomností odporcovi,

- dňa 22. marca 2001 bolo uskutočnené pojednávanie pred okresným súdom, na ktorom bolo vydané uznesenie, ktorým sa pojednávanie odročilo na neurčito za účelom zisťovania pobytu odporcu v zahraničí,

- dňa 19. decembra 2001 bola obvodnému oddeleniu doručená žiadosť okresného súdu z 10. decembra 2001 o doručenie súdnej zásielky odporcovi,

- dňa 4. januára 2002 bol okresnému súdu doručený prípis obvodného oddelenia o nemožnosti doručenia súdnej zásielky odporcovi z dôvodu jeho nezastihnutia na adrese trvalého pobytu,

- dňa 25. apríla 2002 bola obvodnému oddeleniu doručená ďalšia žiadosť okresného súdu o doručenie súdnej zásielky odporcovi,

- prípisom obvodného oddelenia doručeným okresnému súdu 14. mája 2002 mu bolo oznámené, že zásielku nebolo možné doručiť, lebo odporcu sa nepodarilo zastihnúť na adrese trvalého pobytu a je opäť v zahraničí,

- žiadosťou o právnu pomoc v styku s cudzinou z 15. mája 2002 doručenou ministerstvu spravodlivosti 22. mája 2002, spočívajúcu v doručení písomnosti účastníkovi

konania - občanovi Slovenskej republiky vo Švajčiarsku sa okresný súd obrátil na ministerstvo spravodlivosti, aby zaslalo dožiadanie o doručenie písomností zastupiteľskému úradu Slovenskej republiky vo Švajčiarsku (ďalej len „zastupiteľský úrad“),

- dňa 3. septembra 2002 bolo pred okresným súdom uskutočnené pojednávanie, na ktorom bolo vydané uznesenie, ktorým sa pojednávanie odročilo na neurčito s tým, že ministerstvo spravodlivosti bude požiadané o oznámenie, či bola realizovaná žiadosť o právnu pomoc - doručenie dožiadania zastupiteľskému úradu,

- dňa 10. septembra 2002 bol ministerstvu spravodlivosti doručený prípis okresného súdu, v ktorom sa informoval na vybavenie jeho dožiadania,

- následne 13. októbra 2002 bol okresnému súdu doručený prípis ministerstva spravodlivosti, ktorým bolo oznámené, že 27. mája 2002 bolo predmetné dožiadanie doručené zastupiteľskému úradu,

- dňa 4. februára 2003 bola ministerstvu spravodlivosti doručená opätovná žiadosť okresného súdu o poskytnutie informácie, či predmetné súdne písomnosti boli prostredníctvom zastupiteľského úradu odoslané odporcovi,

- dňa 14. marca 2003 bol doručený okresnému súdu prípis ministerstva spravodlivosti, v ktorom oznamovalo, že zastupiteľský úrad mu oznámil, že 29. júla 2002 boli odporcovi doporučené odoslané predmetné súdne písomnosti,

- uznesením z 10. júla 2003 bola matka odporcu ustanovená za jeho opatrovníka z dôvodu, že doručovanie súdnych písomností bolo spojené s ťažko prekonateľnými prekážkami,

- dňa 29. júla 2003 bolo okresnému súdu doručené odvolanie matky odporcu proti uzneseniu o ustanovení opatrovníka jej synovi,

- uznesením z 11. augusta 2003 bolo zrušené uznesenie o ustanovení opatrovníka z 10. júla 2003,

- uznesením zo 16. septembra 2003 bol odporcovi ustanovený nový opatrovník, a to pracovníčka okresného súdu,

- dňa 1. októbra 2003 bolo uskutočnené pojednávanie pred okresným súdom za prítomnosti sťažovateľky a opatrovníčky ustanovenej odporcovi, na ktorom okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom, ktorý nadobudol právoplatnosť 23. októbra 2003.

III.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...“.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenia základného práva podľa čl.48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Odstránenie právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ (IV. ÚS 59/03), pričom „tento účel možno dosiahnuť zásadne právoplatným rozhodnutím. Nepostačuje, že štátny orgán vo veci koná“ (I. ÚS 76/03, II. ÚS 157/02). K vytvoreniu „stavu právnej istoty preto dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu“ (III. ÚS 127/03).

Preto je základnou povinnosťou súdu a sudcu zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastníčka obrátila na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého akonáhle sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (II. ÚS 813/00, I. ÚS 20/02, I. ÚS 41/02) ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3).

1. Predmetom konania pred okresným súdom bol návrh sťažovateľky na zabezpečenie príspevku na úhradu výživy a niektorých nákladov nevydatej matke. Takéto konanie nie je právne zložité. Právna úprava je daná zákonom č. 94/1963 Zb. o rodine v znení neskorších predpisov, pričom aj metodika postupu súdov v takýchto veciach je jasná a podporená stabilizovanou judikatúrou. V tomto type konania nemožno hovoriť ani o faktickej zložitosti veci. Len kvôli tomu, že odporca bol dlhodobo pracovne v zahraničí, pretože bol zamestnaný na výletných lodiach a na území Slovenskej republiky sa zdržiaval len občas, nemožno tento prípad považovať za zložitý. Keďže však dlhodobý pobyt odporcu v zahraničí spôsobil komplikácie s doručovaním jemu adresovaných zásielok, je potrebné konštatovať vyšší stupeň procesnej náročnosti veci.

2. Ďalším kritériom, použitím ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných priet'ahov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľky ako účastníčky súdneho konania. Zo spisu okresného súdu ústavný súd nezistil žiadne priet'ahy v konaní, ktoré by boli spôsobené nedostatočnou súčinnosťou, či dokonca pasivitou sťažovateľky v tejto veci. Sťažovateľka sa zúčastnila všetkých nariadených pojednávaní s výnimkou jedného, na ktorom svoju neúčast' ospravedlnila z dôvodu starostlivosti o dieťa. Taktiež poskytovala všetku potrebnú súčinnosť konajúcemu súdu. Ústavný súd nezistil žiadnu závažnú skutočnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na ťarchu sťažovateľky pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priet'ahom.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, na základe ktorého ústavný súd zisťoval, či nedošlo v konaní k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu.

Keďže miesto pobytu odporcu na území Slovenskej republiky bolo okresnému súdu známe, hoci sa na adrese trvalého pobytu nezdržiaval po celý čas roka (aj podľa vyjadrenia rodičov odporca prichádzal na adresu trvalého pobytu a zdržiaval sa tam, hoci nepravidelne, v zásade len počas sviatkov), okresný súd mu prostredníctvom obvodného oddelenia doručoval súdne zásielky v čase sviatkov (vianočných, veľkonočných, ...), teda v čase, keď bol predpoklad, že sa odporca bude zdržiavať na území Slovenskej republiky.

Skutočnosť, že okresný súd sa za účelom doručenia súdnych písomností odporcovi opakovane pokúšal doručovať ich prostredníctvom obvodného oddelenia, aby tak zabezpečil osobnú účasť odporcu na pojednávaní, a nevyužil postup podľa § 29 ods. 2 OSP o ustanovení opatrovníka, ústavný súd samu osebe nepovažuje za nesúladnú s potrebou účinnej ochrany práv a právom chránených záujmov účastníkov súdneho konania. Ústavný súd už uviedol, že nesplnenie podmienok ustanovených v § 29 ods. 2 OSP na ustanovenie opatrovníka účastníkovi konania a následné prejednanie veci a jej rozhodnutie s takto ustanoveným opatrovníkom (t. j. bez prítomnosti účastníka konania) môže mať za následok odňatie práva na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 132/03).

Ako neodôvodnený zbytočný priet'ah v konaní možno vzhľadom na uvedené hodnotiť len nečinnosť okresného súdu v období po 22. marci 2001, keď sa uskutočnilo pojednávanie (ktoré bolo odročené za účelom zisťovania pobytu odporcu v cudzine), do 10. decembra 2001 (t. j. viac ako 8 a pol mesiaca), keď okresný súd listom z 10. decembra 2001 žiadal obvodné oddelenie o doručenie súdnych písomností odporcovi a o zistenie jeho adresy v zahraničí od jeho rodičov.

Ďalšie konanie okresného súdu až do 1. októbra 2003, keď sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bolo za osobnej prítomnosti s'ťažovateľky a odporcovi ustanovenej opatrovníčky rozhodnuté vo veci samej, prebiehalo efektívne a kontinuálne. Na pojednávaní 1. októbra 2003 sa s'ťažovateľka a za odporcu ustanovená opatrovníčka vzdali odvolania. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 23. októbra 2003.

Vychádzajúc z prehľadu dotknutého súdneho spisu (pozri časť II tohto rozhodnutia) a s prihliadnutím na vyjadrenie okresného súdu dospel ústavný súd k záveru, že postup okresného súdu v predmetnom konaní s výnimkou vyššie vymedzeného obdobia smeroval k zabezpečeniu relevantných skutočností nevyhnutných na rozhodnutie vo veci samej a bol teda konaním, ktoré možno označiť za sústredené a plynulé. Preto iba časové obdobie od 22. marca 2001 do 10. decembra 2001, počas ktorého okresný súd nevykonal žiaden procesný úkon, ktorý by smeroval k odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľky, ústavný súd vyhodnotil s prihliadnutím na to, o čo sťažovateľke v tomto konaní išlo, ako zbytočné prietahy v konaní, ktoré mali za následok porušenie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

IV.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie“.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadostučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“. Z ustanovenia § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde vyplýva, že primerané finančné zadostučinenie má povahu náhrady nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch. Podľa ods. 5 citovaného zákonného ustanovenia ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadostučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiadala aj o priznanie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 50 000 Sk z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti. Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadostučinenia, ktoré je peňažnou protihodnotou utrpenej nemajetkovej ujmy (napr. I. ÚS 15/02, IV. ÚS 84/02).

Pri určení výšky primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na celkovú dobu konania okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 92/00, berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu, pretože z hľadiska povahy veci išlo o citlivú záležitosť, ktorou bolo finančné zabezpečenie nevydatej matky odkázanej iba na štátne sociálne dávky (čo mohlo mať nepriamy dopad aj na maloleté dieťa), a tiež vzhľadom na to, že v danom období je nevydatá matka vystavená zvýšeným finančným nárokom, ktoré sú spojené s tehotenstvom a zľahnutím (zaobstaranie výživovo hodnotnej stravy, tehotenského ošatenia a obuvi), ako aj na skutočnosť, že konanie vo veci bolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 10 000 Sk za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou JUDr. E. L., uplatnených v podaní zo 14. januára 2004. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby v súlade s § 1 ods. 3, § 13 ods. 8, § 16 ods. 1 písm. a) a c) a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“). Ústavný súd pri priznaní trov konania vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2002, ktorá bola 12 810 Sk. Úhrada bola priznaná v celkovej výške 8 796 Sk za dva úkony po 4 270 Sk a 2 x 128 Sk režijný paušál (§ 19 ods. 3 vyhlášky).

Podanie právnej zástupkyne sťažovateľky doručené ústavnému súdu 14. januára 2004 nevyhodnotil ústavný súd vzhľadom na jeho obsah (absenciu ústavnoprávneho aspektu) ako podanie vo veci samej, a preto odmenu zaň nepriznal.

Odmenu za podanie doručené ústavnému súdu 16. apríla 2004 si právna zástupkyňa sťažovateľky neuplatnila.

Úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2004